

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 330/2021
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда у саизвршилаштву из члана 121. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Штрбац, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Великом Градишту Кв 56/20 од 14.09.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж2 125/20 (2015) од 10.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Штрбац, поднет против правноснажних решења Основног суда у Великом Градишту Кв 56/20 од 14.09.2020. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж2 125/20 (2015) од 10.11.2020. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Великом Градишту Кв 56/20 од 14.09.2020. године одбијен је као неоснован захтев осуђеног АА да се утврди наступање застарелости извршења казне затвора у трајању од 8 месеци, која се има извршити на тај начин што осуђени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, без примене електронског надзора, на коју је осуђен правноснажном пресудом Основног суда у Великом Градишту К 135/2015 од 25.07.2017. године.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Кж2 125/20 (2015) од 10.11.2020. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца, изјављене против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Штрбац због битне

повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, те повреде члана 16. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан јер је повређен закон на штету окривљеног и да донесе пресуду којом се укидају побијана решења и предмет враћа на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног АА истиче да је судија Драган Вучићевић, поступао као председник већа приликом доношења побијаног другостепеног решења, док је у кривичном поступку који се водио против овог окривљеног, у предмету Вишег суда у Пожаревцу Кж1 125/17, у коме се одлучивало по жалби на пресуду Основног суда у Великом Градишту К 135/15, којом је окривљеном изречена казна затвора, за коју је поднет захтев да се утврди наступање застарелости извршења исте, поступао као члан већа.

Изнети наводи захтева се не могу прихватити као основани.

Наиме, према одредби члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је на главном претресу учествовао судија или судија-поротник који се морао изузети.

Одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП предвиђене су ситуације у којима се судија или судија-поротник мора изузети од вршења судијске дужности у одређеном предмету, због неког одређеног односа и повезаности судије са учесницима поступка или са предметом. Између осталог, када је реч о повезаности судије са предметом, прописано је у тачки 4) да судија не може вршити судијску дужност ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или је одлучивао о потврђивању оптужнице или је учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком.

Из наведених законских одредби произилази да се о апсолутно битној повреди одредаба кривичног поступка на коју се бранилац окривљеног позива у поднетом захтеву, може говорити само, уколико се ради о учествовању у суђењу, односно на главном претресу у првостепеном поступку или о одлучивању у поступку по редовном или ванредном правном средству, судије који се мора обавезно изузети из разлога прописаних у члану 37. став 1. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног у поднетом захтеву не указује на неку од наведених процесних ситуација прописаних одредбама члана 37. став 1. тачка 1) до 4) ЗКП, које представљају законом предвиђене разлоге за обавезно изузеће судије од вршења судијске дужности у одређеном предмету, већ указује на постојање околности које, по мишљењу одбране, изазивају сумњу у непристрасност поступајућег председника већа у другостепеном поступку, сходно члану 37. став 2. ЗКП, а што није основ за обавезно изузеће судије од вршења судијске дужности.

Имајући у виду да се битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП односи само на разлоге везане за обавезно изузеће судије, када се судија мора изузети од судијске дужности у одређеном предмету, то по оцени Врховног касационог суда, а супротно наводима захтева браниоца окривљеног, у конкретном случају, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка, на коју се поднетим захтевом указује.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП истичући да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост извршења казне. Међутим, том одредбом прописана је застарелост кривичног гоњења а истакнуту повреду бранилац образлаже наводима којима се оспоравају чињенична утврђења суда и полемише са роковима и условима за наступање застарелости извршења казне, чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП), те надаље у поднетом захтеву као разлог истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, као и повреду члана 16. став 5. ЗКП, које све повреде, у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се Врховни касациони суд у разматрање и оцену истих, није упуштао.

Како уз захтев, бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни касациони суд није упуштао ни у оцену истакнутих повреда чланова 32. Устава РС и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић